

M A R I E   L U

TINERELE
ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS

—2018—

Patru sute au murit aici, la noi. Mă rog ca ai voștri să o ducă mai bine. Mai-marii orașului au anulat serbările dedicate Lunilor de Primăvară, din cauza ordinelor de instituire a carantinei, iar balurile mascate specifice acestei perioade s-au împuținat tot așa cum s-au împuținat și carnea sau ouăle.

Majoritatea copiilor din bolnița noastră scapă de molimă, însă au parte de niște sechele dintre cele mai ciudate. Părul unei fetițe a devenit, peste noapte, negru din auriu, cum fusese. Un băiețel de vreo șase anișori are cicatrice care îi brăzdează față, deși nu l-a atins nimeni, în niciun fel. Toți ceilalți doctori sunt cuprinși de groază. Vă rog să îmi dați de știre dacă remarcați și dumneavoastră lucruri asemănătoare, *messere**. Simt că e pe punctul să se schimbe ceva și tare nerăbdător sunt să studiez aceste manifestări.

Dottore** *Siriano Baglio* către dottore *Marino di Segna*,
scrisoare din cea de-a treizeci și una zi a lunii lui april 1348
Cartierele răsăritene ale orașului *Dalia*, *Kenettra*

---

* *Messere* (pl., *messori*) (it.), formă protocolară de adresare din Evul Mediu, înlocuită în prezent de *signore* (pl., *signori*), „domnule; domnilor” (n. red.).

** „Doctorul în medicină” (it.) (n. red.).

Unii ne detestă, considerându-ne demni de spânzurătoare.
Alții se tem de noi, crezându-ne demoni numai buni de ars pe rug.

Iar alții ne venerază, spunând că suntem copiii zeilor.

Dar cu toții ne cunosc.

Autor necunoscut despre Timerele Elite

Adelina Amouteru

Doi muri mâine-dimineață.

Cel puțin, asta e ceea ce-mi spun inchizitorii atunci când îmi vizitează celula. Sunt aici de vreo câteva săptămâni – știu asta fiindcă am numărat câte mese am primit până acum.

O zi.

Două zile.

Patru zile.

O săptămână.

Două săptămâni.

Trei...

După aceea, m-am oprit din numărat. Orele se contopesc, o înlănțuire fără de sfârșit a nimicniciei, plină cu raze de lumină și flori de frig, și piatră udă, și țândările minții mele, și șoaptele dezmembrate ale gândurilor mele.

Dar mâine, totul se va sfârși. Mă vor arde pe rug în piața mare a orașului, în văzul tuturor. Inchizitorii îmi spun că afară deja a început să se adune o mare de oameni.

Mă îndrept de spate, așa cum am fost învățată. Umerii mei nu ating zidul. Îmi ia o vreme să-mi dau seama că mă legăn în față și în spate, poate pentru a-mi păstra discernământul, poate

doar pentru a mă încălzi. Îngân un vechi cântec de leagăn, pe care mama mi-l cânta când eram foarte mică. Fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-i imita vocea, sunetele ei dulci și delicate, dar notele îmi ies frânte și răgușite, deloc asemănătoare cu acelea pe care mi le aduc aminte. Mă opresc. Nu mai încerc.

E atât de umed totul aici, jos! Apa se scurge de deasupra ușii mele și a săpat, în zidul de piatră, un șanț de un verde decolorat și murdar. Și părul meu e slinos, iar unghiile, pline de sânge și de noroi. Vreau să le curăț. Oare e ciudat că, în ultima mea zi, nu mă pot gândi decât la cât de nespălată sunt? Dacă surioara mea ar fi aici, ar murmura ceva să mă calmeze și mi-ar înmuia mâinile în apă caldută.

Nu mă pot opri să mă întreb dacă ea e bine. Căci n-a venit să mă vadă.

Îmi prind capul în mâini. Cum de-am ajuns în halul ăsta?

Dar știi, firește.

Fiindcă sunt o ucigașă.

Totul s-a întâmplat în urmă cu vreo câteva săptămâni, într-o noapte furtunoasă, la *villa* tatălui meu. Nu puteam dormi. Ploaia cădea și tot cădea, iar fulgerele se răsfârgeau din fereastra dormitorului meu. Dar nici măcar furtuna nu putea acoperi conversația care se purta jos. Tata și oaspetele său vorbeau despre mine, firește. Conversațiile tatei din miez de noapte erau întotdeauna despre mine.

Eram principalul subiect de bârfă al cartierului familiei mele, acela de răsărit al Daliei. *Adelina Amouteru?* spuneau toți. *Ah, e una dintre acele fete care au supraviețuit febrei, acum*

zece ani. Sărmana de ea! Tatăl său o va căsători numai cu mare, mare greutate.

Nimeni nu voia să spună că asta s-ar fi întâmplat pentru că n-aș fi fost *frumoasă*. Nu sunt arogantă, doar sinceră. Cândva, doica mea îmi spusese că toți bărbații care își lăsaseră vreodată privirile să cadă asupra răposatei mele mame așteptau, curioși, să vadă cum urmau să arate cele două fete ale sale când aveau să devină femei. Sora mea mai mică, Violetta, avea doar paisprezece ani și era deja perfecțiunea întruchipată. Spre deosebire de mine, Violetta moștenise temperamentul plăcut și farmecul nevinovat ale mamei. Îmi săruta obrajii, râdea, făcea piruete și visa... Când eram foarte mici, stăteam împreună în grădină și îmi împlotea saschiu în păr. Eu îi cântam. Inventam jocuri pentru ea.

Cândva, ne iubeam...

Tata îi aducea Violettei bijuterii și o privea cum bate din palme, încântată, în timp ce i le prindea în jurul gâtului. Îi cumpăra rochii deosebite, care ajungeau în portul orașului nostru venind din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Îi spunea povești și o săruta de noapte bună. Îi amintea cât era de frumoasă, la ce rang înalt avea să urce familia noastră prin căsătoria bună pe care urma să o facă și cum putea să atragă până și prinți sau regi, dacă ar fi dorit. Violetta avea deja un șir întreg de pețitori, dornici să fie siguri că o vor dobândi de nevastă, iar tata îi spunea fiecăruia să fie răbdător, fiindcă ea nu avea să se mărite până când nu împlinea șaptesprezece ani. *Ce tată grijuliu!* se gândeau cu toții.

Firește însă că nici măcar Violetta nu fusese în întregime ferită de cruzimea tatălui nostru.

El îi cumpăra anume rochii strâmte și chinuitoare. Se bucura să-i vadă picioarele sângerând din cauza pantofilor duri și împodobiți cu nestemate, pe care o încuraja să-i poarte.

Totuși, o iubea, în felul său. Situația ei era diferită, să știți, fiindcă Violetta reprezenta investiția lui.

Cu mine era altă poveste. Spre deosebire de sora mea, care era binecuvântată cu un păr negru, strălucitor, care îi puneă în valoare ochii negri și tenul măsliniu, lucios, eu sunt plină de defecte. Și prin asta vreau să spun că, pe când aveam patru ani, febra sângelui și-a atins apogeul și toată lumea din Kenetra și-a ferecat casele, copleșită de panică. Fără folos, însă! Mama, sora mea și cu mine ne-am îmbolnăvit, toate, de febră. Puteai să-ți dai seama foarte ușor cine era infectat – pe pielea respectivului apăreau modele ciudate, încâlcite; părul și genele sale își schimbau culoarea și din ochi îi curgeau lacrimi trandafirii, cu firicele de sânge. Îmi amintesc încă duhoarea specifică bolii din casa noastră și arsura coniacului de pe buzele mele. Ochiul meu stâng s-a umflat atât de tare, încât un doctor a trebuit să îl scoată. A făcut asta cu un cuțit încins și o pereche de clești care ardeau.

Așa că, da...

Se poate spune că sunt plină de defecte.

Însemnată.

O *malfetto*.

În timp ce sora mea a scăpat neatinsă de pe urma febrei, eu am rămas doar cu o cicatrice acolo unde, cândva, se afla ochiul meu stâng. În timp ce părul surorii mele a rămas de un negru strălucitor, șuvițele și genele *mele* s-au transformat, devenind de un argintiu ciudat, în continuă schimbare, așa că, în lumina soarelui, par aproape albe, ca o lună de iarnă, în timp ce, în întuneric, se schimbă într-un cenușiu intens, ca o mătase lucioasă, toarsă din metal.

Cel puțin, mie mi-a fost mai bine decât mamei. Ea a murit, la fel ca toți ceilalți adulți infectați. Încă îmi mai aduc aminte

cum, noapte de noapte, plângeam în dormitorul ei pustiu, dorindu-mi ca febra să îl fi luat, mai bine, pe tata.

Tata și oaspetele lui misterios vorbeau încă, jos. M-am lăsat răpusă de curiozitate și mi-am trecut picioarele peste marginea patului, m-am strecurat spre ușa camerei și am crăpat-o puțin. Lumina slabă a lumânărilor învăluia holul de afară. La parter, tata ședea față în față cu un bărbat înalt, cu umeri lați, cu părul coliliu la tâmple, strâns la ceafă într-o coadă scurtă, așa cum era obiceiul, a cărui haină de catifea strălucea în lumină, neagră și portocalie. Și veșmântul tatei era tot din catifea, dar ponosit. Înainte ca febra sângelui să răvășească țara, hainele sale erau la fel de bogate ca ale oaspetelui său. Dar acum? E dificil să menții relații comerciale sănătoase când ai drept fiică o *mal-fetto*, care-ți întinează numele familiei.

Amândoi beau vin. Tata trebuia să se fi aflat într-o dispoziție favorabilă negocierilor, fiindcă scosese vin dintr-unul dintre ultimele butoaie bune.

Am deschis puțin mai larg ușa, m-am strecurat afară, pe hol, și m-am așezat, cu genunchii la bărbie, pe scări. Era locul meu preferat. Uneori, mă prefăceam că sunt regină și că mă aflu la balconul palatului, privindu-mi supușii, care mi se închinau adânc. M-am așezat și atunci, ca de obicei, și am ascultat, cu multă atenție, conversația. Ca de obicei, m-am asigurat că părul îmi acoperea cicatricea. Mâna mea se odihnea într-o poziție stranie, pe balustrada scării. Tata îmi rupsese cel de-al patrulea deget și acesta nu se mai vindecase așa cum ar fi trebuit, rămânând strâmb. Nici acum nu îl puteam îndoi corect în jurul balustradei.

— Nu vreau să te insult, *messere* Amouteru, îi spunea omul tatei. Ai fost un negustor cu o reputație excelentă. Dar asta a fost cu mult, mult timp în urmă. În prezent, nu prea vreau

să fiu văzut făcând afaceri cu o familie de *malfetto*. Știi doar c-aduce ghinion! Și-mi poți oferi foarte puține lucruri.

Tata și-a păstrat zâmbetul pe față. Zâmbetul nefiresc, forțat, din timpul tranzacțiilor.

— Există cămătari în oraș care încă mai lucrează cu mine. Te pot plăti de îndată ce își revine ca lumea comerțul în port. Mătășurile de Tamoura și condimentele sunt foarte cerute anul acesta...

Bărbatul nu a părut deloc impresionat.

— Regele e prost ca noaptea, a răspuns el. Iar noaptea nu e un timp bun pentru a conduce țara. Porturile vor lucra încet în următorii ani, mi-e teamă, și, cu noile legi privind impozitele, datoriile tale doar vor crește. Cum ai putea să mă răsplătești?

Tata s-a sprijinit de spătar, a sorbit din vin și a oftat.

— Trebuie să existe ceva ce-ți pot oferi.

Bărbatul și-a privit, gânditor, paharul. Ridurile adânci de pe chipul lui, care îi vedeau cruzimea, mă făceau să tremur.

— Vorbește-mi despre Adelina. Câte cereri în căsătorie ai primit?

Tata s-a îmbujorat. Asta de parcă vinul nu l-ar fi făcut deja să se înroșească destul!

— Nu prea s-au zorit pețitorii să îmi ceară mâna Adelinei.

Bărbatul a zâmbit.

— Vasăzică, nicio cerere în căsătorie pentru micul tău monstru.

Tata și-a făcut gura pungă:

— Nu atât de multe pe cât mi-aș fi dorit, nu, a recunoscut el.

— Ce spun ceilalți despre ea?

— Ceilalți pretendenți?

Tata și-a trecut o mână peste față. Îl stânjenea să-mi recunoască toate defectele.

— Spun același lucru. Mereu se revine la... semnele ei. Ce să vă spun, *messere*? Nimeni nu vrea ca o *malfetto* să îi poarte în pântecul ei copiii!

Bărbatul asculta, scoțând sunete care arătau că înțelege situația și că e plin de compătimire.

— Ați auzit ultimele vești din Estenzia? Doi nobili care se întorceau pe jos la casele lor după ce fuseseră la operă au fost găsiți făcuți scrum. Li se dăduse foc. Tata schimbuse brusc subiectul, sperând ca străinului să i se facă milă: Erau urme de arsuri pe zid, trupurile li se topiseră din interior spre exterior. Tuturor le este teamă de *malfetto*, domnule. Chiar și *dumneavoastră* șovăiți să faceți afaceri cu mine. Vă rog! Sunt disperat.

Știam despre ce vorbea tata. Se referea la așa-zișii *malfetto*, acei copii care, după ce se lecuiseră de febra sângelui, căpătaseră cicatrice mult mai adânci decât ale mele și diverse puteri înfricoșătoare, care nu au ce căuta în lumea oamenilor. Cu toții vorbeau despre acești *malfetto*, însă numai în șoaptă: cei mai mulți se temeau de ei și le spuneau *demoni*. Dar eu, una, îi admiram în taină. Se zvonea că pot face să apară focul din eter. Că pot chema vântul. Că pot controla animalele. Că pot dispărea. Că pot ucide într-o clipită pe oricine.

Dacă te apucau să cauți, pe piața neagră puteai cumpăra gravuri de lemn pe care erau inscripții complicate cu numele acestor *malfetto*, obiecte de colecție interzise, care, se presupunea, aveau să îți ofere protecția lor sau, cel puțin, garanția că ei nu-ți vor face rău. Indiferent de ce anume credeau despre ei, toată lumea le cunoștea numele. *Distrugătorul. Magiano. Calcă-Vânt. Alchimistul.*

Tinerere Elite.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Am auzit că până și pețitorii care o refuză pe Adelina se uită la ea plini de dorință. S-a oprit: E drept că însemnele ei sunt... regretabile. Dar o față frumoasă rămâne o față frumoasă.

Ceva tare ciudat i-a sclipit în priviri. Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos, văzându-l, și mi-am apăsât bărbia mai tare pe genunchi, parcă din dorința de protecție.

Tata a părut derutat. S-a ridicat în scaun, îndreptându-și spatelul, și i-a făcut semn bărbatului cu paharul cu vin:

— Îmi faceți, cumva, o ofertă pentru mâna Adelinei?

Bărbatul și-a băgat mâna în buzunarul hainei, de unde a scos o pungă de bani maronie, pe care a aruncat-o pe masă, unde aceasta a aterizat cu un clinchet puternic. Ca fiică de negustor, ajungi să cunoști tot ce are de-a face cu banii, așa că mi-am dat seama, după sunetul scos și după mărimea monedelor, că punga era plină ochi cu talanți de aur. Mi-am înăbușit un icnet.

În timp ce tata a căscat gura la vederea pungii, bărbatul s-a sprijinit din nou de spătar și a sorbit, gânditor, din vin.

— Am aflat despre dările pe proprietate pe care nu le-ai plătit coroanei încă. Îți cunosc și datoriile recente. Și le voi acoperi eu pe toate, în schimbul fiicei tale, Adelina.

Tata s-a încruntat.

— Dar aveți deja o soție!

— Am, așa este. Bărbatul s-a oprit, apoi a adăugat: N-am spus niciodată că aș vrea să mă însor cu ea. Îți propun doar să ți-o iau de pe cap.

Am simțit cum chipul mi se golește de sânge.

— O vreți... ca metresă, atunci? a întrebat tata.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Niciun nobil întreg la minte nu și-ar lua drept soție o față însemnată astfel. Nu ar putea să apară la brațul meu la

niciun eveniment public. Am o reputație de păstrat, *signore* Amouteru! Dar cred că putem face lucrurile să meargă. Ea va avea un cămin, iar tu îți vei primi aurul. A ridicat o mână: Cu o condiție. O vreau *acum*, nu într-un an. N-am răbdare să aștept până când va împlini șaptesprezece ani.

Un zumzet straniu mi-a umplut urechile. Niciun băiat și nicio fată nu se puteau dărui altuia până nu împlineau șaptesprezece ani. Bărbatul acesta îi cerea tatei să încalce legea. Să îi sfideze pe zei.

Tata a ridicat o sprânceană, uimit, dar nu l-a contrazis.

— Metresă, a spus el. *Messere*, de bună seamă, cred că vă imaginați cum îmi va afecta acest lucru reputația. Ar fi ca și cum aș vinde-o unui bordel!

— Și cât de bună e reputația ta acum? Ce prejudecii a adus deja existența ei reputației tale profesionale? S-a aplecat în față: Doar nu sugerezi, cumva, că mi-aș putea compara casa cu un bordel, nu? Cel puțin, Adelina va face parte dintr-o gospodărie nobilă.

În timp ce îl priveam pe tata cum își sorbea vinul, au început să-mi tremure mâinile.

— Metresă, a repetat el.

— Gândește-te repede, *signore* Amouteru. Nu îți voi mai face oferta aceasta încă o dată.

— Îngăduiți-mi să mă gândesc o clipă, l-a asigurat tata, neliniștit.

Nu știu câtă vreme a tăcut, dar, când a vorbit iar, am tresărit la auzul vorbelor lui:

— Adelina ar putea fi o partidă bună. Dați dovadă de înțelepciune pentru că înțelegeți asta. E încântătoare, în ciuda însemnelor ei, și... are personalitate.

Bărbatul și-a mișcat paharul, făcându-și vinul să se rotească.

— Iar eu o voi îmblânzi. Ne-am înțeles?

Mi-am închis singurul ochi. Lumea mea fusese cuprinsă de beznă. Mi-am imaginat fața omului lipită de a mea, mâna lui pe talia mea și zâmbetul lui oribil. Nici măcar soție! *Metresă!* Gândul m-a făcut să mă chircesc pe scări. Ca printr-o ceață, amorțită toată, l-am văzut pe tata cum îi strângea mâna bărbatului și apoi cum își ciocnesc paharele cu vin.

— Da, ne-am înțeles, i-a spus. Arăta de parcă ar fi fost ușurat de o povară: Mâine, va fi a dumneavoastră. Numai că... să fiți discret. Nu vreau ca inchizitorii să îmi bată la ușă și să-mi dea o amendă fiindcă v-am dat-o prea de tânără.

— E o *malfetto*, i-a răspuns bărbatul. Nu-i va păsa nimănui.

Apoi și-a strâns mânușile și s-a ridicat de pe scaun, cu o mișcare elegantă. Tata l-a salutat cu o înclinare din cap.

— Voi trimite o caleașcă după ea, mâine-dimineață! a mai spus, în încheiere, bărbatul.

În timp ce tata îl conducea spre ieșire, m-am strecurat în dormitorul meu și am rămas acolo, în beznă, tremurând. De ce, oare, cuvintele tatei continuau să mă înjunghie în întuneric? Ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu ele. Ce îmi spusese cândva? *Biata mea Adelina*, îmi zisese, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare. *Ce păcat! Uită-te la tine! Cine va dori vreodată o malfetto ca tine?*

Va fi bine, am tot încercat să mă conving. *Măcar voi scăpa de tata. Nu va fi chiar atât de rău!* Dar, chiar când m-am gândit la asta, am simțit o greutate în piept. Știam adevărul. Niciun *malfetto* nu era dorit. Cu toții aduceau ghinion. Și, acum mai mult ca niciodată, erau temuți. Aș fi fost aruncată cât colo de îndată ce omul s-ar fi săturat de mine.

Privirea mi-a rătăcit în jur, prin dormitor, și mi s-a oprit asupra ferestrei. Pentru o clipită, inima a încetat să îmi mai bată. Ploaia trasa linii furioase pe geam, dar, printre ele, puteam încă să văd albastrul peisaj citadin al Daliei: șirurile

de turnuri din cărămidă cu acoperișuri ca niște cupole, aleile pavate, templele de marmură și docurile unde colina pe care fusese ridicat orașul cobora lin în mare, locul unde, în nopțile senine, gondolele cu felinare aurii alunecau pe apă și unde se auzea cum vuiiau asurzitor cascadele care mărgineau Kenettra spre miazăzi. În seara aceea, apele se învolburau, mânioase, iar spuma albă a valurilor se izbea de plaja orașului, inundând canalele.

Am continuat să mă uit pe geamul plesnit de picături de ploaie.

În noaptea aceea... Avea să se întâmple în noaptea aceea.

M-am grăbit spre pat, m-am aplecat și am scos de sub el o boccea pe care mi-o făcusem dintr-un cearșaf și în care se afla argintărie fină: furculițe și cuțițe, candelabre, platouri gravate, lucruri pe care le-aș fi putut vinde pentru a obține hrană și adăpost.

Acesta e încă unul dintre lucrurile de admirat la mine. Fur. Am furat de prin casă luni bune, tot adunând diverse lucruri sub pat, ca să mă pregătesc pentru ziua în care nu aveam să mai suport să trăiesc cu tata. Nu era cine știe ce, dar am socotit că, dacă urma să vând tot negustorilor potrivii, puteam căpăta câțiva talanți de aur. Era îndeajuns să mă descurc măcar vreo câteva luni.

Apoi, m-am grăbit spre cufărul cu haine, am scos afară un braț de veșminte din mătase și am dat zor prin cameră, să îmi strâng toate bijuteriile primite în decursul vremii. Brățările mele de argint. Un colier de perle moștenit de la mama, pe care sora mea nu-l dorise. O pereche de cercei cu safir. Am înșfăcat două fâșii lungi de mătase, din care se putea face un acoperământ pentru cap cum erau acelea care se purtau în Tamoura. Căci urma să fiu nevoită să îmi acopăr părul argintiu când aveam să fiu doar o fugară. Am strâns totul cu o concentrare

febrilă. Am adăugat bijuteriile și hainele, cu grijă, în bocceaua pe care am ascuns-o în spatele patului și mi-am tras în picioare cizmele de călărie din piele moale.

Apoi m-am așezat să aștept.

O oră mai târziu, când tata s-a retras la culcare, iar casa s-a cufundat în tăcere, mi-am luat bocceaua. M-am grăbit spre fereastra pe care am apăsător cu palma. Am împins la o parte geamul din stânga și l-am deschis. Furtuna se mai domolise, însă ploaia încă mai cădea, molcom, suficient cât să-mi acopere zgomotul pașilor. Am privit pentru ultima dată peste umăr, spre ușa dormitorului, parcă așteptându-mă să intre tata.

Unde pleci, Adelina? mi-ar fi spus. *Nu e nimic acolo, afară, pentru o fată ca tine.*

Mi-am clătinat capul, să îi fac vocea să îmi dispară din minte. N-avea decât să descopere mâine-dimineață că dispărașem, eu, singura lui șansă de a-și mai plăti datoriile. Am tras adânc aer în piept, apoi am început să mă cațăr pe fereastra deschisă. Frigul mi-a cuprins brațele, pișcându-mi pielea.

— Adelina?

M-am răsucit, la auzul acelei voci. În spatele meu, silueta unei fete se contura în cadrul ușii. Surioara mea, Violetta, care-și freca ochii toropiți de somn. Și se holba la fereastra deschisă și la bocceaua de pe umărul meu. Pentru o clipă, o singură clipă îngrozitoare, am crezut că avea să deschidă gura și să îl strige pe tata.

Dar Violetta s-a mulțumit să mă privească în tăcere. Am simțit o umbră de remușcare, chiar dacă vederea ei mi-a trimis un fior de ciudă prin inimă. Cât de proastă fusesem! De ce să-mi pară rău pentru cineva care mă privise suferind de atâtea ori?

Te iubesc, Adelina, spunea, când eram mici. *Tata te iubește, și el. Doar că nu știe cum să-ți arate asta.*

De ce îmi era milă de sora mea care era atât de apreciată?

Cu toate acestea, m-am trezit că mă duc în grabă spre ea cu pași care nu au făcut niciun zgomot și că îi iau mâna într-a mea, ducându-i un deget subțire la buze. Ea mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Ar trebui să mergi înapoi la culcare, mi-a șoptit.

În lucirea slabă a nopții, am văzut sclipirea ochilor ei întunecați, ca de marmură, și netezimea tenului său delicat. Frumusețea ei era atât de pură!

— Vei da de bucluc dacă va da tata peste tine! a continuat.

I-am strâns mâna și mai tare încă și m-am aplecat, lăsându-ne frunțile să se atingă. Am rămas așa o vreme, și mi s-a părut că suntem iar copii, sprijinindu-ne una de cealaltă. De obicei, Violetta era aceea care se îndepărta de mine, știind că tatei nu i-ar fi plăcut să ne vadă atât de apropiate. De data aceasta, însă, s-a agățat de mine. De parcă știa că seara aceea era diferită.

— Violetta, am șoptit, mai ții minte când l-ai mințit pe tata și nu i-am spus cine i-a spart una dintre cele mai bune vase?

Sora mea a dat din cap în semn că da, lipită de umărul meu.

— Aș avea nevoie să faci din nou asta. M-am dat în spate suficient cât să-i așez o șuviță de păr în spatele urechii: Nu-i spune nimic!

Nu mi-a dat niciun răspuns. În schimb, a înghițit în sec și a privit pe hol, spre camerele tatei. Nu îl ura la fel ca mine și în ochi i se citea vinovăția pe care o simțea la gândul că, în clipa aceea, se împotriva învățămintelor lui, căci o instruia că ea era prea bună pentru mine și nu avea niciun sens să mă iubească. Într-un târziu, a încuviințat. M-am simțit de parcă mi-ar fi fost luată o povară de pe umeri, de parcă mi-ar fi redat libertatea.

— Să ai grijă pe acolo, pe unde vei umbla! Să te ții departe de pericole! Mult noroc!

Ne-am privit una pe alta pentru cea din urmă oară.

Ai putea veni cu mine, m-am gândit. Dar știi că n-o vei face, fiindcă ești prea speriată. Întoarce-te la bijuteriile și la rochiile pe care ți le cumpără tata!

Totuși, mi s-a înmuiat inima o clipă. Violetta fusese mereu fata cea cuminte. Nu alesese ea acea soartă.

Îți doresc să ai parte de o viață fericită. Sper să te îndrăgostești și să faci o căsătorie bună. Rămas-bun, surioară!

Nu am îndrăznit să aștept să spună altceva. M-am întors pe călcâie, am mers spre fereastră și am pășit pe pervazul ei. Camera mea era la al doilea etaj.

Aproape că m-am dezzechilibrat. Ploaia făcuse ca totul să devină alunecos, iar cizmele mele de călărie nu prea izbuteau să rămână pe pervazul tare strâmt. Niște tacâmuri de argint mi-au căzut, cu un zăngănit, din boccea pe podea.

Nu carecumva să privești în jos! mi-am spus, apoi mi-am croit drum de-a lungul pervazului, până când am ajuns la un balcon, peste a cărui balustradă m-am lăsat să alunec până când am început să atârni și nu mă mai țineam de ea decât cu niște mâini care îmi tremurau. Mi-am închis ochiul și mi-am dat drumul.

Când am ajuns pe pământ, picioarele mi s-au îndoit, ca retezate, iar căzătura parcă mi-a scos tot aerul din piept cu putere. Pentru o clipă, am putut doar să zac acolo, în fața casei, udată de ploaie, luptându-mă pentru fiecare gură de aer, în timp ce mușchii mă dureau. Șuvițe de păr mi se lipiseră de față. Le-am dat de o parte și m-am târât pe coate și genunchi. Ploaia făcea ca totul în jurul meu să strălucească, de parcă aș fi fost

într-un coșmar din care nu mă mai puteam trezi. Am încercat să mă concentrez. Trebuia să plec, înainte să descopere tata că fugisem. Într-un târziu, m-am ridicat cu greu în picioare și am luat-o la goană, amețită, spre grajduri. Caii se mișcau, neliniștiți, când am intrat, dar mi-am dezlegat armăsarul favorit, i-am șoptit câteva cuvinte liniștitoare și i-am pus șaua.

Ne-am avântat amândoi în furtună.

L-am mânat cât am putut de tare până când am lăsat binișor în urmă *villa* tatălui meu și am intrat în piața Daliei care, la ora aceea, era cu totul și cu totul părăsită și numai bălți. Cum nu mai ieșisem niciodată din casă la o oră atât de târzie, m-a tulburat nespus pustietatea acelu loc care, de obicei, era ticșit de oameni. Armăsarul meu a fornăit, neplăcut surprins de inundație, și s-a tras înapoi vreo câțiva pași. Copitele sale s-au scufundat în nămol. Am coborât din șa, l-am mângâiat pe gât, încercând să-l liniștesc, și am încercat să-l trag în față.

Apoi am auzit. Sunetele scoase de copitele unui cal care galopa. Veneau din spatele meu.

Am încremenit. La început, zgomotul a părut să vină de la mare depărtare, fiind aproape acoperit de furtună, dar apoi, doar o clipită mai târziu, a devenit de-a dreptul asurzitor. Am început să tremur. *Tata!* Știam că el era pe urmele mele. Trebuia să fie el! Măinile mele s-au oprit din mângâierea grumazului calului și, în schimb, s-au prins de coama udă learcă a acestuia, de parcă viața mi-ar fi depins de încheștarea aceea. Oare Violetta îi spusese ceva tatei? Poate că el auzise și singur zgomotul tacâmurilor care căzuseră pe jos?

Dar, înainte să mă mai pot gândi la ceva, l-am zărit, o imagine care a fost de ajuns să mă facă să fiu cuprinsă de groază și să îmi înghețe sângele în vene: tata, cu ochii scăpărându-i de mânie, de parcă ar fi aruncat fulgere, se ivea din pâcla umedă

a miezului nopții. Nu îl mai văzusem niciodată atât de furios, în toții anii vieții mele.

M-am grăbit să sar înapoi pe armăsar, dar n-am fost suficient de iute. O clipă mai târziu, calul tatei ne ajunsese din urmă, iar în secunda următoare era chiar *acolo*, cu cizmele pleoscăind într-o băltoacă și cu haina biciuind aerul în urma lui. Mâna lui mi s-a încleștat de braț ca o cătușă de fier.

— Ce faci, Adelina? m-a întrebat, cu o voce ciudat de liniștită.

Am încercat în van să scap din strânsoarea lui, dar mâna lui m-a apăsât și mai tare, până când am gemut de durere. Tata m-a tras apoi cu putere, iar eu m-am împiedicat și am căzut. M-am trezit cu fața în noroi. Nu mai auzeam decât mugetul ploii și întunecimea din vocea lui.

— Ridică-te, hoțomană nerecunoscătoare ce ești! mi-a șuierat el în ureche, ridicându-mă cu sila. Apoi, vocea lui a devenit liniștitoare: Haide, iubire! O să te murdărești toată. Lasă-mă să te duc acasă!

M-am uitat urât la el și mi-am tras brațul, cât am putut de tare. Din cauza ploii, mâna i-a alunecat și s-a descleștat, pielea mea a fost răsucită dureros, dar, pentru o clipită doar, am fost liberă.

Numai că apoi am simțit cum mâna i se încleștează în părul meu. Am început să strig, străduindu-mă, în van, să apuc ceva, orice.

— Cât ești de obraznică! De mânioasă! De ce nu semeni și tu mai mult cu sora ta? a murmurat el, clătînând din cap și trăgându-mă spre calul lui.

Brațul meu a lovit boccea pe care o legasem la oblânc, iar toate obiectele de argint din ea s-au împrăștiat de jur-împrejurul nostru, cu un zgomot asurzitor, sclipind în noapte.

— Unde plănuiseși să mergi? Cine altcineva crezi c-o s-o vrea pe una ca *tine*? Nu vei primi niciodată o ofertă mai bună

decât aceasta. Îți dai seama cât de umilitor a fost pentru mine de fiecare dată când a trebuit să am de-a face cu refuzurile unora și altora de a se însura cu tine? Știi cât de greu îmi e să îmi tot cer scuze pentru tine?

Și atunci m-am pus pe urlat. Am strigat din răspuțeri, sperând că țipetele mele aveau să îi trezească pe toți oamenii care dormeau în clădirile din jurul meu și că urmau să îi facă martorii acelei scene. Dar, oare, aveau să îi pese cuiva?

Tata m-a strâns mai tare de mână și m-a tras mai abitir de păr.

— Haide, haide, chiar în clipa asta! a spus, oprindu-se o clipă să se uite la mine. Ploaia îi șiroia pe obraji: Ce fată bună! Tatăl tău știe mai bine ce-ți trebuie.

Am scrâșnit din dinți și m-am uitat la el.

— Te urăsc! am șoptit.

Tata m-a lovit cu putere peste față. Am zărit un fulger de lumină. M-am împleticit și am căzut în noroi. Încă mă mai ținea de păr. A tras atât de tare, că am simțit cum mi se desprind suvițe-șuvițe.

Am cam întrecut măsura, m-am gândit. Dintr-odată, mă cuprinsese groaza. *L-am împins prea departe*. Lumea toată se cufundase într-un ocean de sânge și de ploaie.

— Ești o rușine! Mă faci de ocară! mi-a șoptit în ureche, iar cuvintele lui erau încărcate de mânia lui glacială ca un sloi de gheață neted. Vei pleca în zorii zilei și să știi că mai bine te *ucid*, decât să strici învoiala pe care-am făcut-o.

În clipa aceea ceva parcă s-a frânt în mine. Buzele mi s-au curbat și am scos un mârâit.

Un șuvoi de energie... Lumină orbitoare strânsă toată la un loc... Și cel mai întunecat vânt.

Dintr-odată, am zărit totul: tata, nemișcat, în fața mea, la o distanță nici cât un fir de păr de mare, cu chipul contorsionat...